

Tæt på livet

Forfatterportræt: Lea Meilandt. Fra forlaget.

ANMELDELSE / 24.03.22

Vilma Sandnes Johansson skriver umiddelbart, lige ud af hjertet og befriende fri for pynt og finesser i sin hårde, rørende debut.

Josefine Dahl Olsen

Tænk ikke på mig er en stille og på flere måder enkel roman om ventesorg. Ikke at døden er enkel, den er rasende, fortvivlende, ambivalent, og der bliver grædt og grinet meget i Tænk ikke på mig. Snarere er det er måden sorgen skrives frem på, der er enkel. Sproget er uprætentiøst og lige ud af landevejen: Gråd er gråd, kemo er kemo, når nogen kysser hinanden, så kysser de bare. Ingen sproglig pynt eller stilistiske finesser. Det er en bog, der er skrevet på sorg. Ikke fordi den skulle blive til en roman, men for at udskyde glemslen om moren.

Vilma Sandnes Johansson skriver om sin mors sygdomsforløb med brystkræft, der spreder sig til leveren. Det sker, mens Vilma selv er teenager. Hun går i folkeskole, tager et år på efterskole, hun begynder på Christianshavns Gymnasium, 1G, 2G, bang, i 3G dør hendes mor. Vilma er lige fyldt 18 år.

“ Det er en enkel, selvfølgelig roman om død og om sorg.

Fornemmelsen af at romanen ikke først og fremmest skulle være en roman, bliver styrket af opbygningen. Bogen består af korte afsnit med overskrifter som »Stærks«, »Syrengården«, »Forældredag«, dagbogsnotater, korte oprids af »Nu« efter moren er død, »Morbo« og stykker af morens afskedsbrev til Vilma. Det er formentligt det, der skaber det umiddelbare og enkle sprog. Et sprog, der ikke er til for læserens skyld. Det prøver ikke at spille op eller at være noget i sig selv. For Vilma Sandnes Johansson skriver lige ud af hjertet. Hun skriver fra sin hverdag.

Navnene på hendes venner fletter sig ind og ud af hinanden: Freja, Gille, Clara, Bosse, Ali, Polly og hendes skiftende kærester; Adam, Martin, Kornelius. De bliver kun kort introduceret, som bipersoner for det egentlige: At Vilmas mor skal dø. Det er også en roman om fremmedgørelse, fordi sygdom, især dem uden udgang, kan rive os fra hinanden. Den ene dag står Vilmas mor i køkkenet og er frisk, den næste dag kaster hun op i toiletet og græder sig selv i søvn. Alt det er der ingen af Vilmas venner, der kan se eller forstå. Vilma kan ikke stå på Fingerbøllet efter en koncert og flirte og grine med gymnasievennerne, for hun har en mor, der ligger hjemme på sofaen og er ved at dø af kræft.

Da moren (endelig) slipper livet, er Vilma ikke til stede. De kommer for sent, fordi Vilmas møster skal holde ind og skide på vejen. Der er sådan en fin humor. Og kvinderne i morens liv er så skønne: Den gode møster, den astrologifanatiske mormor, et lesbisk par, der laver kostumer og sminke til teatret. Vi får brudstykker af Vilmas forældres kulørte bohemliv.

FAKTA

Vilma Sandnes Johansson, *Tænk ikke på mig*, Gutkind.

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

uoprukt fra mor og understreger det: »jeg er bange for at glemme/ Glemme/ Lige gyldige ting/ Mine ivretter, mine holdninger/ Hvor meget du elskede mig/ Hvor tætte vi var.«